

domme dette. Den Post, som nærmest har foranlediget mig til denne Øtring, frembyder et enkelt Exempel herpaa blandt flere, hvorpaa den samme Bemærkning ikke mindre turde finde Anvendelse.

Alberti: Jeg troer virkelig, at der ligger nogen Skjævhed til Grund for Bedømmelsen af den Indstilling, som Udvalget under Nr. 4 har gjort om, at 300 Rbd. ikke bevilges som Tillæg til Byfogedembedet i Viborg. Da det første Finantslovsforslag, nemlig Forslaget til Finantsloven for 1850—51, var til Behandling her, blev der af Thinget taget den Bestemmelse, at en heel Deel Tilbud til Retsbetjentes og Justitsembedsmænds Gagering, hvilke vare opførte paa Justitsministeriets Budget, skulde udgaae ved indtrædende Vacance. Denne Bestemmelse blev til Lov ved Finantsloven for det nævnte Aar. Ifjor, da det andet Finantsforslag kom frem her, blev der vedtaget flere andre Bestemmelser om, at adskillige Tillæg til Retsbetjente skulde udgaae ved indtrædende Vacance eller til et vist bestemt Tidspunkt. Det er fremdeles ved de Finantslove, som ere gaaede igjennem Rigsdagen, og som ere blevne stadfæstede af Kongen, blevet bestemt, at de ældre Bestemmelser om Besparelse ved indtrædende Vacancer og lignende Forbehold ogsaa skulde være gjældende for det kommende Finantsaar. En saadan Bestemmelse er ogsaa opraget i Finantsforslaget for næste Aar, navnlig i sammes sidste Paragraph. I Medfør af dette Forbehold maatte altsaa disse Tillæg bortfalde ved i Aarets Løb indtrufne Vacancer, hvad enten de saa oprindeligt ere tilstaaede Embedet eller Embedsmanden. Det har nu været Tilfældet med Byfogedembedet i Viborg, at det i Aarets Løb er blevet ledigt, og det forekommer mig da, at dersom der skulde gives dette Embede, — thi det siges bestandigt at være til Embedet man forlanger Tillæg, og derimod ikke til nogen bestemt Person — disse 300 Rbd., da maatte det være skeet ved en særskilt Lov og ikke ved Finantsloven. Men hvordan denne Sag nu end forholder sig i formel Henseende, forekommer det mig dog, at Udvalgets Betænkning aldeles ikke præjudicerer Spørgsmaalet; thi Udvalget har ikke udtalt sig mod denne Bevilling i Almindelighed; det

har blot sagt, at saalænge det ikke er givet, at man ikke kan faae dette Embede ordentligt besat og bestyret, vil der ikke være Grund til at bevilge disse 300 Rbd. Der er altsaa ikke skeet nogen bestemt Indstilling fra Udvalget om, at et saadant Tillæg under alle Omstændigheder vilde være uhensigtsmæssigt, og jeg troer altsaa, at Thinget meget vel kan billige Udvalgets Indstilling, uden derved at binde sig med Hensyn til det vedkommende Byfogedembedes Gagering for Fremtiden. Hvad Spørgsmaalets Realitet angaaer, da troer jeg — og efter min Stilling og Alder tør jeg tiltroe mig Kjendskab til hvilke Personer der kunne ville søge et saadant Embede — at det paa ingen Maade vil være uanselig for den høitærede Justitsminister, naar han tilbyder en Gagering af 10—1100 Rbd., at faae ligesaavel dette Embede besat som de fleste andre Byfogedembeder, og just ikke med saa ganske unge Candidater.

Ordføreren: Med Hensyn til hvad der er fremsført af den sidste ærede Taler, maa jeg dog bemærke, at jeg troer, at hans Forklaring om Vacanceforbehold ikke var ganske correct. Det er ganske saaledes, som af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts andet District (Bregendahl) blev bemærket, at vi altid hidtil have været enige om, at et Vacanceforbehold i Almindelighed betød, at der ved indtrædende Vacance skulde tages under Overveielse, om ikke Udgiften skulde bortfalde. Hvad specielt angaaer det foreliggende Tilfælde, maa jeg anføre, at den ærede viborgske Rigsdagsmands Øtringer ikke have været ganske correcte, thi i Finantsloven for 1850—51 er dette Embede ikke opført med noget Vacanceforbehold, men, naar man vil efterlæse det, vil man see, at der udtrykkelig staaer: „til Borgemeesteren og Byfogden i Viborg et personligt Tillæg for hans Embedstid“, og det er ikke indsat af Thinget, men var optaget saaledes i det Forslag, der fremkom fra Regjeringen. Hvad angaaer de øvrige Grunde, der kunde tale for eller imod paany at optage denne Sum, da antager jeg, at Thinget allerede saa tilstrækkeligt har hørt dem, at det vil være overflødigt fra min Side at opholde Thinget dermed. Jeg maa derimod tillade mig en almindelig Bemærkning, som Svar paa den almindelige